Advent - Tercer diumenge

Per OscarF el dl., 06/12/2021 - 12:30

So 3,14-18a
Fl 4,4-7
Lc 3,10-18

A la pregunta: “Així, doncs, què hem de fer?”, sembla que Joan Baptista ens animi a prendre seriosament la nostra vida. Afirma que és possible fer de la nostra existència una obra d’art avui. Ens fa fugir de la idea de la predestinació, de pensaments molts comuns com “sóc així i no canviaré” o “així és la meva vida o la meva història”.

Es pot ser publicà o militar, rols marginats dins de la societat hebraica i, malgrat tot, tenir la possibilitat de canviar. La transformació és possible a qualsevol dels punts de la nostra partença ara i aquí. Lluc es deu dirigir a una comunitat formada per tot tipus de condició social, fins i tot aquells que estaven compromesos amb el poder polític estranger i opressor de l’Imperi romà. També per a ells existeix sempre aquesta oportunitat de mudança.

L’oferta de salvació de Jesús parteix d’un alliberament dels bloquejos interiors com la negativitat, l’egoisme... provocant una visió de la nostra realitat com a determinada. En el llenguatge teològic seria com dir “per a mi, no hi ha salvació”.

L’objectiu de la predicació del Baptista i de la bona notícia de Jesús és convertir-nos plenament en homes i dones, fer-nos créixer en la nostra humanitat. La salvació només es pot encarnar, s’articula a través de la nostra vida quotidiana, oberta sempre a la novetat de l’Esperit. Com més creixo en els meus vincles, milloro més com a persona. Parlem de les relaciones amb les quals em comprometo, inverteixo temps, enllaços on em deixo qüestionar-me. "No n'hi ha d’altre de més bell, afirma Bonhoeffer, que tenir algú amb el qual poder gastar la vida".

Les relacions familiars són un laboratori per exercitar-se en aquesta dimensió. Dins d’aquest àmbit domèstic, els altres et treuen el teu espai vital i ens eduquen per no percebre aquell àmbit com a privat. També experimentem les tensions, és a dir, la demanda de l’altre, que ens fa sortir de la nostra zona de confort. Ens hem de plantejar què succeeix en nosaltres quan passem per períodes on només pensem en nosaltres mateixos, on som impermeables. Potser l’Advent és un temps d’obertura cap als altres. La relació de parella o conjugal també és un laboratori on aprendre a sortir de la clausura del propi voler, desig i interès.

L’evangeli de Lluc, a través de la figura del profeta Joan, ens proposa una catequesi baptismal que podria portar com a títol: “instruir-se per augmentar la meva humanitat”. Se’ns convida a anar més enllà dels rols socials i de les màscares per descobrir i acollir a l’altre en la seva singularitat: res està perdut davant de la mirada de Déu. Això implica recordar-nos que sempre tenim la possibilitat de canviar. El Baptisme ha de simbolitzar l’inici d’aquesta evolució en la nostra situació vital. Hem de tenir el coratge de qüestionar-nos el nostre estil de vida davant del Senyor en aquest Advent. Com emanem el perfum de la nostra fe a la nostra vida?

Les lectures d’avui ens encoratgen a demostrar el nostre desig de metamorfosi amb una actitud molt cristiana: l’alegria. Sant Pau mateix ens anima a viure “sempre contents en el Senyor, ho repeteixo, viviu contents”, amb insistència. I els profeta Sofonies vol que cridem de goig. Perquè Déu sap que per a nosaltres res no és impossible amb el seu amor. Hem de recuperar l’esperança en el futur, en la nostra possibilitat de canvi per obrir-nos així a l’alegria de la salvació, que naixerà a Betlem.

ETIQUETES
CANVI SALVACIÓ HUMANITAT